

Ijdeltuit en Blaaskaak

De tweede reisdag begint met eten.
'Misschien komen we weinig bamboe tegen',
zegt Panda. 'Dus moet ik me eerst volproppen.'
Eekhoorn knaagt op dennenappels
om de lekkere zaadjes eruit te halen.
'Nog niet klaar?' roept hij wel tien keer.
Er waait geen koude wind, de mist
is al verdund tot lange slierten.
'Een mooie dag om te reizen', zegt Eekhoorn.
'Een heerlijke dag om lui te zijn', knort Panda.
Eekhoorn doet of hij het niet heeft gehoord,
hij huppelt voor Panda uit en neuriet.
Voorbij een eindeloze helling vol struikjes
komen ze in een groot loofbos.
Opeens horen ze naast het pad luid geritsel.
Ze zien een onbekend diertje druk bezig
met het verslepen van bladeren.
'Hallo!' roept Panda.
Meteen rolt het dier zich op tot een bolletje.
Nieuwsgierig lopen ze naar hem toe.
'Hij heeft geen vacht, maar is toch niet kaal.
Wat zijn die lange dingen?' zegt Eekhoorn verbaasd.
'Stekels!' piept het diertje. 'Ga weg! Ga weg!'
Panda wil hem geruststellen met een aai

en legt zacht een poot op het dier.
'Au! Je stekels zijn scherp!' gilt hij.
'Dat is de bedoeling', piept het bolletje.
'Dan durft niemand me op te eten.'
'Opeten?' zegt Eekhoorn. 'We doen geen vlieg kwaad.'
'Eerlijk?'
'We mogen ontploffen als het niet waar is.'
'Nou, als die dikkerd ontploft,
zal dat een luide knal geven!'
Het bolletje schudt even heen en weer,
het lijkt wel of het lacht.
Er komt een snoezig, spits snoetje piepen.
'Ik ben Egel', stelt het dier zich voor.

‘Aangenaam. Mag ik nu verder werken
aan mijn nest, voor mijn winterslaap?’
‘Ja hoor, we zijn al weg’, zegt Panda en
hij voelt nog eens aan zijn poot.
Eekhoorn loopt na te denken.
‘Tot nu toe dacht ik
dat er maar drie soorten dieren zijn:
met een naakt vel, of een vacht, of veren.
Nu weet ik dat er ook dieren
met stekels zijn’, zegt hij tevreden.
‘De wereld is vol verrassingen, Panda. Leuk!’
‘Leuk?’ moppert Panda.
‘Mijn poot denkt er anders over.’
‘Niet zeuren, Panda. Wie de wereld
wil verkennen, moet tegen een prikje kunnen.’
Voorbij het bos komen ze uit op
een hobbelige vlakte vol rotsen en kloven.
Ze volgen een lange kloof naar beneden.
De avond begint al in te vallen
als ze op een grote, stille waterplas stoten.
Veel groter dan ze ooit hebben gezien,
ze kennen alleen maar bergbeekjes.
‘Water! Ik sterf van de dorst!’ roept Panda.
Hij drinkt met lange, slurpende teugen,
Eekhoorn met kleine slokjes.
Daarna staan ze zwijgend te kijken
naar de drijvende waterplanten en het spel
van licht en schaduw op het water.
‘Saai!’ zegt opeens een dun stemmetje.
Op een stuk rots zien ze een onbekend dier.

'Saai, jullie kleuren.
De ene wit met een beetje zwart.
De andere ros met een beetje wit. Doodsaai!'
Verbaasd kijken ze naar
dat kleine, kale, smalle, donkere diertje
met vier pootjes en een lange, dunne staart.
'Ik ben Vuurbuiksalamander', zegt hij trots.
'Kijk eens!' En hij draait zich op zijn rug.

Zijn buik is oranjerood met zwarte vlekken.
‘Een feest voor het oog, niet?’ roept hij.
‘Is die ijdelruit weer bezig?’ kwaakt opeens
een zware stem achter hun rug.
Op een groot blad in het bergmeer zit
een ander onbekend dier met bolle ogen.
‘Jij bent Eekhoorn en jij Panda’, zegt hij.
‘Ik ben Kikker. Ik ken alle dieren,
iedereen komt hier drinken.
Waar gaan jullie naartoe?’
‘We lopen onze neus achterna’, zegt Eekhoorn.
Kikker kijkt hem met glinsterende ogen aan.
‘Draai je kop eens naar rechts’, zegt hij.
Eekhoorn doet het.
‘Als je nu je neus achternaloopt, kom je ginds
in een bosje doornstruiken terecht en
je raakt erin verstrikt. Goede reis!’
Zijn glimlach maakt zijn bek nog breder.
‘Draai nu je kop naar links, alsjeblieft’, zegt hij.
Eekhoorn doet het.
‘Als je nu je neus achternaloopt, donder je
in een smalle, diepe spleet’, zegt Kikker.
Eekhoorn staart hem aan.
‘En deze kant uit kun je je neus niet eens
achternalopen, alleen achternazwemmen.
Nou, kies maar!’ Kikker lacht kwakend.
Voordat Eekhoorn of Panda iets kan zeggen,
komt een vis naast Kikker even lucht happen.
Eindelijk een dier dat ze al kennen.
‘Hallo! Zijn jullie vrienden?’ vraagt hij vrolijk.

‘Ja, zoals jij en die vervelende Kikker vrienden zijn’, zegt Panda.
‘Vis en ik vrienden?’ roept Kikker. ‘Nee hoor! Vis heeft niet eens poten. En vieze schubben. En hij kan niet eens kwaken. En niet buiten het water leven. Wij kunnen geen vrienden zijn, daarvoor zijn we veel te verschillend.’

Met een blub die op een snik lijkt,
verdwijnt Vis in de diepte.
'Wat een ettertje is die Kikker',
fluistert Panda in het oor van Eekhoorn.
'Kom, de avond valt,
we gaan hier ergens slapen.'
Een eindje van het meer gaan ze liggen,
op een plek vol mos.
'Kunnen jullie niet in slaap raken?'
horen ze Kikker in de verte roepen.
'Zal ik een slaapliedje zingen?'
En hij begint: 'Kwaak-kwaak-kwaak!'
'Ik krijg het op de zenuwen van die blaaskaak',
gromt Panda. 'Kom, nog een eind verder.'
Ze lopen naar een overhangende rotspunt.
Panda gaat liggen en Eekhoorn
nestelt zich in een oksel van Panda.
Hij heeft geen woord meer gezegd
sinds ze van het meer weg zijn gelopen.
Een zwijgende Eekhoorn,
nee, dat is Panda niet gewoon.
'Is er iets? Lig je te piekeren?' vraagt hij.
'Ja, over wat Kikker zei', antwoordt Eekhoorn.
'Dat hij en Vis geen vrienden kunnen zijn
omdat ze zo verschillend zijn.'
'Dat zijn ze toch?' zegt Panda.
'Ja, maar wij ook', zegt Eekhoorn.
'Hoezo, Eekhoorn? Wij hebben toch allebei
een pels, en poten?'

‘Dat wel, maar voor de rest...’
zegt Eekhoorn nadenkend.
‘Jij bent groot en ik ben klein.
Ik ben altijd vrolijk, maar jij
loopt vaak te mopperen en te klagen.
Ik heb een grote gekrulde pluimstaart
en jouw staart is een slap stompje.
Jij eet alleen maar bamboe, maar ik
noten en zaden en paddenstoelen en eikels.
Jij zit een halve dag te kauwen
en ik ben klaar met eten
voordat Slak mij voorbij is gekropen.
Ik denk altijd na over de vragen van Slak
en jij luistert niet eens naar hem.
Ik praat graag en jij zwijgt graag.
Jij broemt en ronkt in je slaap
en ik piep hoogstens een beetje.
Ik huppel springerig rond
en jij waggelt alsof je altijd doodmoe bent.
Ik ben dol op avontuur en jij
bent tevreden met je grot en je bamboe.
En tóch zijn we vrienden.’
‘Als je dat maar weet!’ zegt Panda.
‘Kikker is gewoon dom.’
Eekhoorn knikt. ‘En omdat hij zo dom is,
zal niemand om hem huilen als hij doodgaat.’
‘Zeker weten’, zegt Panda.

‘Maar jij wel, hè Panda?’ vraagt Eekhoorn.
‘Jij gaat huilen als ik doodga?’
‘Zwijg, of ik ga nu al huilen’, broemt Panda
en zijn stem bibbert een beetje.
Eekhoorn nestelt zich nog dieper
in de oksel van Panda.
Hij heeft tranen in zijn ogen,
zo blij is hij.